

DAAR WAAR WERELDEN BOTSSEN

*Voor Julie Jawando,
omdat je er altijd voor me bent*

JACKSON

Ik leun achterover tegen de metalen reling en laat mijn blik door het Arndale-winkelcentrum dwalen. Het is druk, zoals altijd op zondag. Ik sta op de eerste verdieping, bij de loopbrug tussen de Victoria's Secret en de Apple Store. Eerst stond ik buiten de Victoria's Secret te wachten, maar ik wilde niet dat Aimee dacht dat ik een of andere smeerlap was die naar meisjes loopt te kijken die ondergoed kopen. Dus liep ik verder. Ik adem diep in en haal mijn telefoon uit mijn zak – 15.40 uur.

Ze is al tien minuten te laat.

Ik probeer er niet te veel bij stil te staan. Misschien kwam haar bus later aan in de stad. Of misschien worstelt ze zich door de menigte buiten. Misschien was ze nog niet eens vertrokken toen ze me een appje stuurde dat ze onderweg was. Ik open WhatsApp, maar er staat niets nieuws na haar laatste bericht:

Ga nu weg. Zie je bij arndale xxx

Ik denk erover om mijn vriend Harrison te appen, maar ik weet dat hij me alleen maar voor lul zal zetten. Vooral als hij denkt dat Aimee me heeft laten zitten. Ik stop mijn telefoon terug in mijn zak en probeer er zo cool mogelijk uit te zien. *Nonchalant*. Maar mijn handen worden klam en mijn hart gaat als een razende tekeer. Eerlijk gezegd doe ik het bijna in mijn broek. Wat als ze niet komt opdagen? Wat

als ze heeft besloten dat ze toch maar niet wil... dat ze mij niet wil? Niet dat ik haar ongelijk zou geven. Ik kan nog steeds niet geloven dat Aimee Portas, het knapste meisje van de school, dat elke jongen kan krijgen die ze wil, besloot om met mij op date te gaan. Ik trek aan de mouw van mijn jasje en de sterke geur van aftershave dringt mijn neus binnen. Ik val er bijna flauw van. Oké, misschien heb ik het een beetje overdreven, maar ik heb ergens gelezen dat meisjes het fijn vinden als een jongen lekker ruikt, dus heb ik zo'n beetje de hele fles over mezelf leeggegoten. Dat was waarschijnlijk niet zo slim, maar ik wil indruk op haar maken. Ik had nooit gedacht dat Aimee 'ja' tegen me zou zeggen, dus dit mag ik niet verpesten. Ik wil echt niet de geschiedenis ingaan als *die gast*. Die gast die een kans had bij Aimee, en het toen verknalde.

Ik kijk om me heen en probeer rustig te worden. Dan draai ik me om en leun voorover tegen de reling. Onder me zie ik allerlei mensen die gewoon doorgaan met hun normale leven.

Er lopen groepjes meiden de River Island uit en tieners hangen rond bij JD Sports. Mensen buigen zich over tafeltjes in Starbucks, kinderen huilen en moeders schreeuwen tegen peuters. Ik zie hoe bewakers een paar gasten aanpakken die naast de pinautomaat staan, en dan voel ik mijn telefoon trillen in mijn broekzak.

Ik grijp snel naar mijn telefoon en bid dat Aimee niet zegt dat ze het niet haalt. Mijn hart slaat een slag over als ik WhatsApp open en eigenlijk wil ik niet eens kijken. Dan zie ik de woorden:

Sorryy, bus duurde langggg. Ben nu in de stad, waar ben je? Xx

Ik adem uit en voel een grijns op mijn gezicht verschijnen. Het kan me niet schelen als ik eruitzie als een of andere mafkees, want Aimee komt eraan. Ze is hier, in de stad, onderweg naar mij. Ik typ een antwoord en steek dan mijn telefoon weer in mijn zak. De zenuwen slaan weer toe. Wat als ik niet weet wat ik tegen haar moet zeggen? Of als het gewoon raar voelt tussen ons? En dan aan het einde van

de date – misschien wil ze wel dat ik haar zoen. Niet meteen of zo, maar als het goed gaat... Ik fantaseer over hoe het zou zijn om Aimee te zoenen. Hoe haar lippen zouden voelen... Ik denk er al een hele tijd over na om haar te zoenen. *Al drie jaar*. Sinds ze voor het eerst naast me ging zitten tijdens de gymles.

Ik strijk mijn haar aan de zijkanten glad en wil me omdraaien om haar aan te zien komen lopen, als iets mijn aandacht trekt. Eerst denk ik dat het gewoon wat kinderen zijn die lopen te klieren. Ik hoor geschreeuw en dan hoor ik iemand gillen. En ik weet niet waarom, maar dat geluid gaat dwars door me heen en ik merk dat het meer is dan een groep mensen die loopt te dollen.

Een wenteltrap blokkeert het grootste deel van mijn zicht, maar ik zie een jongen in een felrode pufferjas rennen. Zijn gezicht blijft verborgen; ik kan alleen de bovenkant van zijn hoofd zien. Toch valt het me op hoe hij zich woest een weg baant door de menigte, mensen aan de kant duwt en zelfs een vrouw omverstoort. Hij lijkt zich totaal niet bewust van de boze blikken die hem volgen terwijl hij verder rent. Plotseling kijkt hij achterom, alsof hij probeert te ontsnappen aan iets – of iemand. En dan beseft ik het: hij wordt achtervolgd. Een groep jongens stormt achter hem aan. Een van hen roept iets, maar het lawaai in het winkelcentrum maakt het onmogelijk om te verstaan wat hij zegt. De jongen in de pufferjas springt over een soort metalen tussenschot en rent een helling af die naar een van de uitgangen leidt. De anderen volgen hem op de voet en verdwijnen ook over de helling. En dan is het alsof het nooit gebeurd is. Alsof ik het me allemaal ingebeeld heb... en langzaam lijkt alles weer normaal te worden.

Ik voel twee warme handen mijn ogen bedekken en ik schrik op. Ik struikel bijna achterover.

‘Drie keer raden?’ hoor ik een stem vragen.

Ik probeer niet te breed te glimlachen terwijl ik haar handen weghaal en me omdraai.

‘Jij hebt je tijd genomen,’ zeg ik, en ik kan niet stoppen met naar haar staren. Ik ben nu echt nerveus. Nerveuzer dan ik ooit in mijn

héle leven ben geweest. Ik heb Aimee alleen op school gezien of als we samen les hebben, en als ik toen al dacht dat ze te goed voor me was, nou, dan is dit een héél ander level. Dit is het God-moet-me-bijstaan-wil-ze-mij-ook-leuk-vinden-level. Aimee strijkt haar haar uit haar gezicht en ik moet even wegstijgen, want ik wil niet dat ze ziet hoe ik haar aan het checken ben.

Ze leunt een beetje over de balustrade en ik denk: *Jackson, man. Zeg gewoon hoe leuk ze eruitziet. Nee, meer dan leuk, sukkel. Zeg dat ze er prachtig uitziet, of zoiets... Doe gewoon je mond open.*

‘Heb je een andere vriendin daar beneden of zo?’ vraagt Aimee.

‘Nah,’ zeg ik snel, en ik voel dat ik het warm krijg. ‘Ik heb geen vriendin. Waarom zou ik een vriendin hebben? Ik bedoel, ik zeg niet dat ik er geen een wil of zo. Natuurlijk wil ik een vriendin... niet dat ik je probeer te vragen of zo. Ik bedoel, dat zou een beetje overdreven zijn op een eerste date... Wat ik wil zeggen is...’

Aimee schudt haar hoofd en hoewel ze me aankijkt alsof ik van een heel andere planeet kom, lacht ze. *Dat is vast een goed teken, toch?*

‘Jackson,’ zegt ze. ‘Hou je mond!’ Ik doe wat me gezegd wordt, want ik heb mezelf al genoeg voor schut gezet en ik moet waarschijnlijk stoppen nu het nog kan. ‘Je bent best raar, weet je dat?’ gaat ze verder. ‘Maar op de best mogelijke manier... het is eigenlijk wel schattig.’

Ik krijg het nu echt bloedheet. ‘Eh, was dat een compliment?’ vraag ik. Aimee komt dichterbij en ik schraap mijn keel. ‘Je ziet er...’ zeg ik, terwijl ik probeer de juiste woorden te vinden, maar ze schudt haar hoofd.

‘Ja, ik weet het!’ onderbreekt ze me. ‘Gaan we nu de hele dag naar de River Island staren, of neem je me echt mee op date?’

Ik moet lachen. ‘Ik neem je mee op date,’ zeg ik, en ik gebaar naar de wenteltrap aan de andere kant van de ruimte en ik ontspan een beetje terwijl we er naartoe lopen.

‘Mooi zo,’ zegt ze. ‘Want het heeft lang genoeg geduurd. Ik was al bang dat ik je zelf mee uit moest vragen.’

Ik sta even stil. ‘Ben je gek?’ zeg ik. ‘Ik wilde je al een eeuwigheid mee uit vragen, ik dacht dat je me zou afwijzen... en je weet dat ze daar nooit over zouden ophouden...’ Ik glimlach. ‘Ik denk dat mijn hart dat niet had overleefd,’ zeg ik, terwijl ik mijn handen naar mijn borst beweeg.

Aimee schudt haar hoofd. ‘Je praat echt onzin en dat weet je,’ zegt ze. Maar als we onderaan de trap staan, kijkt ze me aan. ‘Je hebt echt geen idee, hè?’ zegt ze. ‘Ik vind je leuk, Jackson. Waarom denk je anders dat ik hier ben?’

Ik zweer het: ik krijg bijna een hartaanval. En even vraag ik me af of ik haar goed heb gehoord. Heeft Aimee net gezegd dat ze me leuk vindt? En niet alleen dat, maar dat ze heeft zitten wachten tot ik haar mee uit zou vragen? Harrison, Sam en Elliot gaan echt uit hun dak als ze erachter komen. En nu kan ik echt niet meer stoppen met glimlachen. Ik probeer nog iets te bedenken om te zeggen, maar mijn keel voelt droog aan. We staan nu bij de dubbele deuren van het winkelcentrum, dezelfde deuren waardoor de jongen met de rode pufferjas eerder naar buiten stormde. Ik trek aan de hendel en houd de deur open voor Aimee.

Ze trekt haar wenkbrauwen op. ‘*Awww*,’ zegt ze. ‘Dit doe je op school nooit – je probeert echt indruk op me te maken, hè?’

Ik glimlach terwijl we naar buiten lopen, maar ik kan haar nog steeds niet fatsoenlijk aankijken; ik kan niet te lang oogcontact met haar maken, omdat ik haar zo leuk vind. Ik haal mijn schouders op en hoop dat ze niet ziet hoe ongemakkelijk ik ben, alleen door bij haar in de buurt te zijn.

‘Nou, ik zal ervoor zorgen dat ik dat vanaf nu wel doe,’ zeg ik.

Het is koud buiten en een scherpe windvlaag giert langs mijn gezicht. Aimee haakt haar arm door de mijne en ik zweer het: ik val zowat flauw. Waarschijnlijk heb ik haar een vreemde blik toegeworpen, want ze zegt: ‘Vind je niet erg, toch? Het is ijskoud.’

‘*Nah! Nee!*’ zeg ik iets te snel, en ze lacht. Tot zover mijn poging om cool te blijven. We lopen naar beneden, de grote stenen trappen

af die van het winkelcentrum naar de andere kant van de stad leiden. Een tram raast luidruchtig langs ons heen en Aimee draait zich naar me toe.

‘Waar gaan we eigenlijk heen?’ vraagt ze.

Ik kan er nog steeds niet over uit hoe mooi ze er van dichtbij uitziet. Het is vreemd. Ze heeft van die grijze vlekjes in haar ogen die me nooit eerder zijn opgevallen, en ik merk dat mijn blik afdwaalt, naar haar mond. Haar lippen glanzen van de lipgloss en ik betrap mezelf erop dat ik er opnieuw aan denk om haar te zoenen...

‘Jackson?’ zegt ze. ‘Hallo?!’

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Printworks. Ik dacht dat we daarnaartoe konden gaan – daar is Nando’s en de bioscoop en...’

Aimee lacht weer. ‘Ik weet wat er in de Printworks is, Jackson,’ zegt ze.

Ik schraap mijn keel en begin het weer bloedheet te krijgen. ‘O ja, natuurlijk. Sorry,’ zeg ik. Ik haal scherp adem en wou dat we konden terugspoelen en opnieuw konden beginnen. Sinds Aimee er is, heb ik mezelf alleen maar voor schut gezet. Ik zie al voor me hoe Harrison en de anderen stuk gaan als ik het ze later vertel. Aimee knikt, maar we blijven beiden stilstaan. Ik zie haar naar mijn mond kijken en vraag me af of zij er ook aan denkt om mij te zoenen. Maar ze wil toch zeker niet dat ik het midden in de stad doe? Waar al deze mensen bij zijn. Ze blijft nog even aarzelend staan en als dat mijn kans was om iets te doen, dan is die nu verkeken, want ze trekt aan mijn arm.

‘Kom dan,’ zegt ze, terwijl we weer verder lopen.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Wind je niet zo op.’

‘Wauw!’ zegt Aimee en ze barst in lachen uit. ‘Je praat soms echt als iemands negentigjarige oma, joh.’

Ik beweeg mijn vrije hand naar mijn borst en doe alsof ik daar geraakt ben. Ik wankel zelfs een beetje. ‘Au!’ zeg ik. ‘Je draait er niet omheen vandaag, hè? Ik bedoel, ben je echt met mij op date omdat je me leuk vindt, of ben je alleen gekomen om me te pesten? Tot nu

toe ben ik raar en praat ik als iemands oma. Nog meer beledigingen die je kwijt wilt? Dan kun je daar maar beter nu mee komen...'

Aimee lacht. 'Pff, stop met vissen!' zegt ze. 'Ik heb je al verteld dat ik je leuk vind, dat zeg ik niet nog een keer.' Ze strijkt met haar hand langs mijn arm en verstrengelt dan haar vingers met de mijne. 'We hebben nog tijd, hoor,' voegt ze eraan toe, terwijl ze me weer zo aankijkt, alsof ze er ook over denkt om me te zoenen. Ik probeer er geen punt van te maken dat Aimee mijn hand vasthoudt. Of dat ze met me flirt. Flirt ze met me? Er zijn een paar winkels en cafés buiten, tegenover een groot betonnen plein. Een Caffè Nero, een Foot Asylum, een Selfridges. We slaan links af, langs die enorme Next op de hoek en ik geef Aimee een speels duwtje.

'Ik kan niet wachten,' zeg ik. 'Weet je, ik wil niets liever in mijn leven dan door jou in stukken gescheurd worden!'

Aimee lacht. 'Ik wist het!' zegt ze.

We lopen over de stoep en ik heb eerst niet goed door wat er aan de hand is. Misschien komt het doordat ik te veel ben afgeleid door Aimee die mijn hand nog steeds vastheeft. Ik ben veel te veel bezig met ervoor zorgen dat ik haar hand niet te stevig vasthoud, of dat mijn hand niet te slap of klam aanvoelt of iets dergelijks. Ik zie een vrouw iets voor ons haar kindje aan zijn capuchon ergens van weg-trekken. Ik hoor haar zeggen: 'Lieverd, kom hier. Niet naar kijken! Loop met mama mee... Niet kijken!' Het kind begint te huilen en ze tilt hem op en bedekt zijn ogen met haar hand. Ze loopt weg van de stoep, naar het midden van de weg waar de tram overheen rijdt. Er is iets aan de manier waarop ze het zegt, iets in haar toon...

En dan is het plots alsof alles scherpgesteld wordt. Ik zie hoe mensen weglopen van de zijkant van de winkel, of de weg op lopen zoals die vrouw deed, en het is alsof ik het dan kan voelen. De angst en paniek die om ons heen opwellen. Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen, maar je weet het gewoon, toch? Je voelt het. Wanneer er iets vreselijks staat te gebeuren. Mensen staren of draaien zich om, en een ander kind huilt. Ik hoor iemand snikken en zie een paar

mensen met hun telefoon in de aanslag om foto's te maken... nee, om te filmen. Maar iedereen loopt weg van iets op de grond. Ik voel een knoop in mijn maag en Aimee verstijft naast me.

'O mijn god,' zegt ze. 'O mijn god, o mijn god.' Aimee laat mijn hand los en ik zie hoe ze staat te trillen terwijl ze haar hand voor haar mond houdt. Ze maakt een raar geluid, dat tussen een schreeuw en een snik in zit, en draait zich dan om zodat ze haar gezicht in mijn nek kan begraven. Mijn ogen dwalen af naar de plek waar iedereen langs lijkt te lopen. De verbleekte straatstenen aan de zijkant van de Next. En dan zie ik het.

Het rode pufferjasje, in elkaar gezakt op de grond.

Het jasje dat door het winkelcentrum racete terwijl ik op Aimee stond te wachten. Ik staar naar de jongen. Naar zijn bruine huid en de overloop in zijn haar. Naar de enorme scheur aan de zijkant van zijn jas en de manier waarop zijn lichaam uitgestrekt op de stoep ligt. Hij ziet er erg jong uit, hij moet rond de veertien zijn. Als hij niet jonger is. Er knielt een meisje naast hem dat iets op zijn buik drukt. Een oude doek of zoiets, alsof ze het bloeden probeert te stelpen. Maar er is zoveel bloed. Zoveel bloed – echt overal. Ik houd mijn handen tegen mijn hoofd en stap weg van Aimee en ik weet niet of ik wil huilen, of schreeuwen, of wegrekken, of overgeven.

Mijn hele lichaam voelt zwak en hoewel ik weet dat er mensen om me heen zijn, lijkt het alsof alles me ontgaat. Ik hoor alleen mijn gehaaste ademhaling en mijn hartslag in mijn oren. Er is een scherpe, krampachtige pijn diep in mijn borstkas. Ik zie Aimee over me heen leunen en hoor haar zeggen: 'Jackson, gaat het? Jackson?' Maar ik kan niet praten. Ik kan niet stoppen met trillen, en ik heb het gevoel dat ik niet kan ademen. Ik wil niet dat Aimee me zo ziet. Ik leg mijn handen op mijn borst om te proberen de pijn te stoppen en ik voel Aimees hand op mijn rug.

'Hé,' zegt ze, maar ik kan alleen maar naar de grond staren. 'Gewoon ademhalen,' zegt ze. 'Ik doe met je mee, kom op...'

Aimee ademt langzaam in en uit en ik doe haar na, terwijl ze

knikt en haar hand op mijn rug houdt. De pijn wordt minder en ik voel mijn hart rustiger worden. De geluiden om me heen klinken weer normaal en ik kom overeind en adem nog eens diep in. Ik verwacht half dat Aimee me aan zal kijken alsof ik de zieligste jongen van Manchester ben terwijl ik overeind kom, maar dat doet ze niet.

‘Mijn zus heeft paniekaanvallen,’ zegt ze en ze trekt aan mijn arm. ‘Kom,’ gaat ze verder. ‘Laten we de andere kant op gaan, er heeft vast al iemand een ambulance gebeld...’

Ik verroer me niet. Ik kan niet stoppen met staren naar de jongen in de rode pufferjas. De tranen en het snot druipen over zijn gezicht en ik zie hoe bang hij is. Alle anderen, op dat ene meisje na, lopen gewoon langs hem heen. Mensen steken over om dat deel van de stoep te vermijden of staren van een afstandje, en ik ben plotseling boos. Waarom helpt niemand hem? Is het omdat ze bang zijn? Of kan het ze niets schelen? Of zien ze deze jonge Zwarte jongen en gaan ze van het ergste uit? Dat hij het op de een of andere manier aan zichzelf te danken heeft?

‘Jackson!’ zegt Aimee. ‘Kom op! Het is verschrikkelijk, echt waar... maar we weten niet wat er gebeurd is... Het kan met een bende te maken hebben, of wat dan ook.’

Ik kijk Aimee aan, maar ik kan niet eens bevatten wat ze net zei. *Met een bende.* Als het een witte jongen was die was neergestoken, zou ze dan zeggen dat het ‘met een bende’ te maken had? Ik schud mijn hoofd. Ik kan niet weglopen en hem in de steek laten. Ik kan niet weglopen en niets doen, zoals alle anderen. Ik haal diep adem en voel dat ik weer begin te beven. Ik heb nog nooit zoiets meegeemaakt, hooguit een paar ruzies op school, maar ik weet... Ik weet dat ik bij hem moet blijven.

‘Nah, ik kan niet... Ik kan niet niets doen,’ zeg ik en ik loop naar de jongen toe.

Aimee loopt niet achter me aan en ik weet niet of dat is omdat ze te bang is om zich ermee te bemoeien, of omdat ze denkt dat het haar probleem niet is. Ik probeer daar in ieder geval niet aan